

מאת ח'. (שם מלא שמור במערכת)

הייתי רוצה לספר על המורה שאיתי בצוות החינוך הגופני בבית הספר. בתחילת השנה המורה הזאת מונתה להיות המורה החונכת שלי בסטאז'. התחלתי את השנה בבית הספר שבו המורה לחינוך הגופני לימדה עד כה את כל הכיתות בבית הספר. השנה התפנה בבית הספר הזה תקן של שליש משרה, וכך למעשה נכנסתי ללמד יחד עם המורה הזאת בצוות ולעשות סטאז' בהוראת החינוך הגופני. המורה הותיקה מלמדת את רוב הכיתות, ואני מלמדת כיתות א' וכיתות ג' שנמצאות בבית הספר הזה וכיתה ד' אחת. כבר בתחילת השנה החלה להיווצר אצלי תחושה לא טובה לגבי המורה הזאת. ראשית, לאחר שנפגשנו ביום ההיערכות, קבענו שנשב יחד על תכנית עבודה שנתית וכך גם המורה הזאת תוכל לכוון אותי ולייעץ לי כיצד להמשיך לעבוד עם אותה כיתה ד' שאני מלמדת, שכן עד כה היא הייתה זו שלימדה כיתה זו. די סמכתי על כך, שכן היא הרי גם המורה החונכת שלי. חשבתי שהיא תוכל לעזור לי. בפעם הראשונה שבה ניסינו לקבוע מפגש משותף, אמרה לי המורה שהיא עסוקה ואין לה זמן, ולא נפגשנו. לאחר הפעם הראשונה לא ייחסתי לזה חשיבות – קורה... אבל ההתנערות המוזרה של המורה ממני המשיכה גם בניסיונות שבאו לאחר מכן, וכך לאט לאט נוצר לי הרושם שהיא לא מעוניינת בכלל להיפגש איתי, לא לשם הכוונה ולא לשם עבודה משותפת. היה נראה כאילו ממש באתי לה ברע..

בראש השנה שלחתי לה הודעה, ובה איחלתי לה חג שמח ושנה טובה. כתבתי שאני מקווה שנעבוד יחד כצוות ונפירה אחת את השנייה, אך היא לא ענתה להודעה זו. חשבתי לתומי שאולי היא מרגישה מאוימת, כי הרי עד עכשיו היא לימדה את כל הכיתות לבדה. אבל במחשבה שניה, איך מורה מתמחה בתחילת דרכה, כמוני, יכולה להזיק למורה ותיקה שכמותה?! ההתנהגות שלה נראתה לי מוזרה מאוד. בנוסף לכל, בבית הספר שלנו אין אולם ספורט, יש שני מגרשים שבהם ניתן לעבוד. אחד המגרשים צמוד לבניין של כיתות א', ולעתים הרעש שנשמע מן הכיתות מפריע להתנהלות תקינה של שיעור. בנוסף לכך, המגרש הזה קטן למדי. ניגשתי אליה כדי לבקש שנעשה תורנות במגרשים, על מנת שיהיה ברור יותר לשתינו מתי כל אחת מקיימת שיעור ואיפה. על כך ענתה לי, "זה בסדר את יכולה להיות במגרש שצמוד לבניין, אני אהיה במגרש הגדול". כל כך לא רציתי שהיא תרגיש שבנוכחותי בבית הספר אני גוזלת משהו ממה שהיא התרגלה אליו, גם ככה כבר הייתי בשלב שאני מבינה שהנוכחות שלי לא הכי נעימה לה, אף על פי שלא הייתה לה סיבה להרגיש ככה, ולכן אמרתי שאם היא מעדיפה את המגרש שבחוץ, אהיה במגרש הקטן שצמוד לבניין כיתות א'. אולי זה גם עדיף עם הילדים הקטנים שאני מלמדת – כך יהיה להם מקום קרוב יותר להגיע לשיעור ולא נבזבז זמן יקר על הליכה ממקום למקום ועל הסידור במגרש.

במהלך ספטמבר הפיקוח של החינוך הגופני במחוז שלנו ביקש לדעת מי המורה החונכת שלי כדי לאשר זאת. ניגשתי למורה החונכת שלי, המורה הותיקה, כדי לברר מספר פרטים לצורך מילוי הטפסים. בלי שום הקדמה אמרה לי אותה המורה: "מה אני אגיד לך, המנהלת ביקשה ממני ולא היה לי נעים להגיד לא". הבנתי טוב מאוד שמילים כאלו מגיעות ממקום של חוסר רצון לחנוך. היא שאלה במה זה כרוך למעשה, וקבעה איתי לשבת באחד הימים בסוף יום הלימודים, שעת שהייה שלה ושעת פרטני שלי. סיפרתי לה על התחושות שלי, ועל הקושי שיש לי עם אחת הכיתות והיא נרתמה לעזור לי איתם, ייעצה לי ובהמשך גם ביקשה לבוא איתי לעשות שיחה עם התלמידים שמחריבים לי את השיעורים. יום אחד היא המליצה לי לבוא לצפות בשיעור שלה, בשעת שהייה שלי, אמרתי לה שאבוא. אולם, באותה השעה הייתי חייבת לסדר כמה דברים קריטיים במזכירות ומול המנהלת. כשסיימתי את כל הסידורים ויצאתי מחדרה של המנהלת, שמתי לב שנשארו דקות ספורות עד לסיום שעת השהייה שלי ושעוד מעט עליי להתחיל את השיעור הבא. לכן, לא הלכתי כבר לצפות במורה הותיקה. העדפתי כבר לסדר את הציוד לקראת השיעור שלאחר מכן. ביום למחרת, כשהגעתי לבית הספר, נגשה סגנית המנהלת, שככל הנראה היא גם חברתה הטובה של המורה הותיקה, ושאלה: "למה לא הלכת לצפות בה? חבל, זה יכול מאוד לתרום לך". הסברתי לה מדוע לא הלכתי, למרות שדווקא התכוונתי ללכת... חשבתי לעצמי, מה הקטע של המורה הזאת ללכת לדווח לסגנית שלא באתי לצפות בה, בלי לברר מה קרה ולמה לא הגעתי? למה לקפוץ ישר למסקנות שאני לא מגיעה כי זה לא חשוב לי? התבאסתי והתחלתי לחשוב שהיא מחפשת אותי ועלוי להיזהר ממנה ולכן עלוי 'ללכת על ביצים', כי כשאתן לה סיבה להכשיל אותי, היא תקח את זה בשתי ידיים, הרי היא המורה החונכת שלי. בתחילת השנה כשכל המורות הכירו אותי והבינו שאני והמורה צוות של חינוך גופני, אחת אחת אמרו לי, 'וואו, יש לך אחלה מורה ללמוד ממנה, יש לה הרבה ידע'. ואני חשבתי לעצמי, שהן לא מתארות לעצמן כמה שהיא לא מעוניינת לחלוק את הידע הזה ואף לא משתפת אותי בכלום. אפילו כשאני שואלת שאלות, תשובותיה קצרות ומתנערות – כולה משדרת חוסר סבלנות עצום כלפיי.

העניינים המשיכו בזה, שכל פעם שהייתי צריכה להשתמש במגרש גדול יותר, היא בקשה שקודם כל אוודא איתה, איפה היא מתכוונת ללמד באותה השעה. היא כביכול תקבע עבורי איפה להיות, בהתאם לצרכים שלה. גם כאן לא הבנתי למה אני צריכה להיות זו שכל פעם מתחשבת בה. למה זה לא יכול להיות הפוך, לפחות בחלק מהזמן??

השיא היה, כשהיא ראתה אותי מודדת קפיצה למרחק לילדי כיתה ד'. היא בחרה לתת לי הערה מקצועית מול הילדים בלי חשוב פעמיים. הייתה זו הערה שמציגה אותי לא מקצועית בפני הילדים. כשהמורה הזאת הלכה, שמעתי שני ילדים מתלחשים בצד, כאשר האחד אומר לשני: "תקשיב למורה ההיא, היא יודעת יותר טוב". צרם לי מאוד לשמוע דברים אלו.

בכל אופן, כל אותו היום חשבתי על מה שהמורה אמרה וכמה שזה לא מקצועי להעיר לי ליד התלמידים... גם אם טעיתי במשהו, אפשר לומר את זה רק לי, בצד! לא יכולתי להעביר את זה כאילו כלום והרגשתי שאני חייבת להבהיר לה שאני מבינה טוב מאוד מה היא מנסה לעשות ולא אתן לה להוריד לי את הביטחון. למחרת שלחתי לה הודעתי וכתבתי בה: "אני שמחה שתיקנת אותי, אשמח ללמוד מהניסיון שלך. יחד עם זאת, אשמח אם בפעם הבאה לא תעירי לי ליד התלמידים, כי זה גורם להם להגיד לי כל מני הערות שלא במקום." על כך היא ענתה לי: "לא שמעתי שום דבר מאף אחד. אם הייתי שומעת, הייתי עונה. בכל מקרה, אני לא מנסה לפגוע בך." אמרתי לה שברור לי שלא ניסתה לפגוע אבל אשמח אם תעיר לי בצד. היא קיבלה בהבנה את הטיעונים שלי, ונראה היה שהבינה שאני לא פראירית.

הבנתי כבר, שכצוות אנחנו לא נעבוד – היא כנראה בכלל לא מעוניינת בכך. אבל כמורה בהתמחות הרגשתי שאני צריכה יותר תמיכה. המורה הזאת לא צפתה בי אפילו פעם אחת מתחילת השנה, אפילו שמחובתה כמורה חונכת שלי לעשות זאת. היא לא פנויה אף פעם לשאלות, וגם אם אני תופסת אותה בחדר המורים או במסדרונות כדי לשאול משהו שאני צריכה הסבר לגביו, היא עונה בחוסר סבלנות ובקצרה. במהלך תקופה קצרה מאוד ניסיתי ליצור איתה קשר טלפוני אחר הצהריים, אבל תמיד נוצרה אצלי הרגשה שאין לה כל כך זמן לדבר. מה אני אמורה לחשוב לאור התנהלות כזאת כלפיי?! ומה עם זה שאחרי הכל, המורה הזאת צריכה לכתוב לי הערכה ולתת לי משוב?! הרגשתי שאין לי מענה.

בסופו של דבר, אזרתי אומץ והחלטתי לדבר עם המדריכה הפדגוגית מהפיקוח על הנושא. ציינתי בפניה שיש לי מורה חונכת אבל אני חושבת שאני צריכה שיפנו אותי למורה אחרת. היא שאלה אותי, "למה?" וכשהתחלתי להסביר למדריכה במה מדובר, כבר לפני שהספקתי לסיים משפט אחד אמרה לי: "אני כבר מבינה למה את מתכוונת, אין בעיה." היא הפנתה אותי למורה חונכת אחרת.

נכון להיום יש לי מורה חונכת חדשה שכבר הגיעה פעמיים במהלך שבועיים כדי להכיר אותי ולצפות בי ונתנה לי משוב. זה גרם לי להרגיש כל כך טוב עם עצמי ונתן לי תחושה שאני מתקדמת בעשייתי ושגם אם אני עושה טעויות, קודם כל מתקנים אותי בנועם, ואחרי הכל אני מקבלת עצות מועילות כדי לא לחזור על אותן הטעויות בפעמים הבאות. אני ממש גאה בעצמי שיצרתי קשר עם המדריכה הפדגוגית מהפיקוח. למרות שבהתחלה חששתי והייתי על סף להיכנע ל"לא נעים לי", בסופו של דבר היטבתי עם עצמי.

העניין שעדיין קצת מעכיר את האווירה, בעיניי, הוא זה שהמורה הותיקה לחינוך גופני לא מעוניינת בכלל לעבוד איתי בצוות. יחד עם זה, ככל שעוברים הימים וככל שאני מתחברת יותר לתלמידים וממשיכה ועושה עוד דברים בשיעורים ובבית הספר, אני מבינה, שאני לא חייבת דווקא את המורה הזאת כצוות

שלי. יש לי רעיונות ויש לי כוונות טובות והרבה רצון לעשות וליזום. עם היוזמה שלי אני יכולה להתקדם גם לבד, גם אם אין לי צוות באמת. גם עבודה לבד יכולה להיות עבודה נהדרת!

עבור חונכות וסטאז' מצאתי פתרון טוב בשבילי, וזה מה שחשוב. טוב שהתעקשתי בעניין הזה... השאר – יעבור! אהיה אופטימית.